

บทที่ 2

วรรณคดีอเมริกันในสมัยอาณานิคม

ลักษณะของวรรณคดีอเมริกันในสมัยอาณานิคม

ดังที่ทราบกันอยู่แล้วว่าในช่วงปี ค.ศ. 1600 นั้น ดินแดนในทวีปอเมริกาส่วนใหญ่ยังเป็นอาณานิคมของยุโรปและอังกฤษ สิ่งที่นักสำรวจและผู้ตั้งถิ่นฐานรุ่นแรกๆ ที่เดินทางมาทวีปอเมริกาบันทึกไว้ จึงเป็นเพียงรายงานการเดินทางที่บรรยายถึงธรรมชาติ พันธุ์พืช พันธุ์สัตว์ ขนบธรรมเนียมของชนพื้นเมืองที่พวกเขาได้พบเห็น แล้วส่งรายงานต่าง ๆ เหล่านี้กลับไปเมืองแม่ของตน โดยมีจุดมุ่งหมายเพียงเพื่อให้เพื่อนฝูงหรือผู้อุปถัมภ์ที่บ้านได้ทราบถึงแผ่นดินใหม่เท่านั้น ในช่วงระยะแรกการผลิตผลงานทางวรรณกรรมมีน้อยมาก เนื่องจากคนเหล่านี้ต้องใช้เวลาแทบทั้งหมดต่อสู้เพื่อความอยู่รอด อย่างไรก็ตาม ผู้อพยพก็ยังมองอเมริกาเหมือนดินแดนแห่งความหวังที่ยังคงรักษาธรรมชาติไว้ ดังที่นักปรัชญาและบิชอปชาวไอริชชื่อ จอร์จ เบอร์เลย์ (Bishop George Berkeley) ได้กล่าวไว้ว่า **“อเมริกาเป็นเสมือนโลกแห่งความไว้เคียงสำนึกที่นำทางโดยธรรมชาติและกฎแห่งคุณธรรม (innocence where nature guides and virtue rules)”** เป็นเสมือนสวนสวรรค์ (Eden, a Kingdom of Heaven) บนโลกนี้ เป็นโลกใหม่ที่ปราศจากสังคมที่ปิดกั้นเช่นในยุโรป ที่นี้ทุกคนมีสิทธิ์ที่จะดำเนินชีวิตอิสระทั้งทางด้านการค้า การเมืองและศาสนา ดังเห็นได้ในผลงานดังต่อไปนี้

***A Map of Virginia* (1612)** ผลงานของ จอห์น สมิธ (John Smith 1580-1631) ผู้เขียนกล่าวว่า เวอร์จิเนียเป็นเสมือนดินแดนที่สวรรค์และโลกได้ร่วมกันสร้างขึ้นมาเพื่อมนุษย์

***A Description of New England* (1616)** ผลงานของ จอห์น สมิธ ผู้เขียนกล่าวว่า อเมริกาเป็นดินแดนที่พระเจ้าได้สัญญาไว้ (Promised Land)

***History of Plymouth Plantation* (เขียนในช่วงปี ค.ศ. 1620-1650 ตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1856)** ผลงานของ วิลเลียม แบรดฟอร์ด (William Bradford, 1590-1657) แม้ว่าผู้เขียนจะได้บรรยายถึงความเป็นอยู่ที่ยากลำบากของผู้มาตั้งถิ่นฐานแต่ก็กล่าวว่าดินแดนโลกใหม่นี้เป็นผลงานของมนุษย์ที่เชื่อมั่นในพระเจ้า

Magnalia Christi Americana (The Great Deeds of Christ in America) (1702)
ผลงานของ คอททอน มาเธอร์ (Cotton Mather, 1663-1728) ผู้เขียนได้ย้าว่าโลกใหม่นี้
เป็นดินแดนที่พระเจ้าทรงเลือกและประทานให้กับผู้ที่มีศรัทธาในพระเจ้า

สารัตถะของวรรณคดีอเมริกันในสมัยอาณานิคม

ดังได้กล่าวแล้วว่าในช่วงแรกของการตั้งถิ่นฐาน ผู้อพยพจะใช้เวลาส่วนใหญ่ในการตั้ง
ถิ่นฐานจึงไม่ค่อยมีเวลาให้กับการเขียน แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อศึกษาผลงานในช่วงนี้สามารถ
แยกสารัตถะของวรรณคดีอเมริกันในช่วงนี้ออกได้ดังนี้

1. การบรรยายถึงสิ่งที่ผู้ตั้งถิ่นฐานได้พบเห็นในดินแดนแห่งใหม่รวมทั้งการผจญภัย
ที่ผู้เขียนประสบ ผลงานต่าง ๆ เหล่านี้มักจะส่งกลับไปตีพิมพ์ที่เมืองแม่ คือ ประเทศอังกฤษ
เป็นส่วนใหญ่ แม้ว่าจะมีการตั้งบริษัทการพิมพ์ขึ้นมาแต่นักเขียนมักจะส่งผลงานของตนกลับไป
ตีพิมพ์ที่อังกฤษ เพราะเวลานักเขียนในอาณานิคมยังคงเขียนเพื่อสนองความต้องการของ
นักอ่านที่อังกฤษ ซึ่งมักจะอ่านผลงานเหล่านี้เหมือนกับเป็นคู่มือการท่องเที่ยว (travel guide)
หรือหนังสือผจญภัย ผลงานเหล่านี้จึงมักจะเขียนออกมาในแนวเพ้อฝัน (fantasy) ผสมกับ
ความเป็นจริง เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลินและเกิดความต้องการที่จะ
เดินทางไปยังโลกใหม่ ตัวอย่างเช่น

True Relation of Virginia (1608) จอห์น สมิธ พยายามชักชวนให้ผู้คน
อพยพไปตั้งถิ่นฐานในอเมริกา

Description of New England (1616) จอห์น สมิธ พยายามชักชวนให้
อพยพไปตั้งถิ่นฐานในอเมริกา และผลงานชิ้นนี้นับว่าประสบผลสำเร็จ เพราะมีพวกพิวริตัน
ได้ตัดสินใจไปตั้งถิ่นฐานที่อเมริกาจริง ๆ ในปี ค.ศ. 1620

General Historie of Virginia, New England and the Summer Isles (1624)
จอห์น สมิธ ได้บรรยายถึงการที่เขาได้รับความช่วยเหลือจากหญิงสาวอินเดียนที่เป็นเจ้าหญิงและสหาย

“two great stones were brought before Powhattan (the Indian “king”): then as
many as could dragged him (Smith) to them, and thereon laid his head, and
being ready with their clubs, to beat out his brains, Pocahontas, the King’s
dearest daughter, got his head in her arms, and laid down her own [head] upon
his to save him from death: whereat the King was contented he should live.”

แม้ว่าจะสังเกตได้ว่าสิ่งที่ จอห์น สมิธ เขียนเล่าในผลงานของเขานั้นไม่สามารถตัดสินใจได้ว่าเป็นความจริงหรือเปล่า แต่สิ่งที่ดูโดดเด่น คือ การเพิ่มจินตนาการเข้าไปในผลงานของเขาทำให้ผู้คนเกิดความรู้สึกสนุกสนาน ตื่นเต้น กับดินแดนใหม่

2. ศาสนา ผู้อพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานในอเมริกามีอยู่ 2 กลุ่มใหญ่ คือ

ก. กลุ่มทางตอนใต้

ข. กลุ่มนิวอิงแลนด์

กลุ่มทางตอนใต้มีอาชีพทำไร่ (plantations) ทำสวน โดยเฉพาะไร่ยาสูบซึ่งต้องอาศัยแรงงานจากทาสผิวดำ เจ้าของที่ร่ำรวยเหล่านี้มักจะชอบสั่งวรรณกรรมจากอังกฤษเข้ามาเพื่อสนองความต้องการของตนเอง แต่ในขณะที่กลุ่มนิวอิงแลนด์เป็นพวกพิวริตัน ผู้อพยพเหล่านี้เดินทางมายังโลกใหม่โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อจะสร้างสังคมที่มีรากฐานอยู่บนศรัทธาต่อศาสนาคริสต์ (laws of God) คนเหล่านี้จึงมีความผูกพันกันอย่างเหนียวแน่น ทำให้วัฒนธรรมและวรรณคดีในบริเวณนี้พัฒนาไปได้เร็วกว่าทางใต้ ตัวอย่างเช่น ได้มีการตั้งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด (Harvard) ในปี ค.ศ. 1636 ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยแห่งแรกในอาณานิคม มหาวิทยาลัยแห่งนี้ อยู่ใกล้กับบอสตัน (Boston) มีจุดประสงค์เพื่ออบรมพวกพิวริตันที่เข้าเป็นพระใหม่ (new Puritan ministers)

วรรณกรรมของพวกพิวริตันในนิวอิงแลนด์ที่น่าสนใจอาจถือได้ว่าเป็นเอกสารทางประวัติศาสตร์ได้ เนื่องจากผู้เขียนมักจะบันทึก วัน เดือน ปี ที่เกิดเหตุการณ์นั้น ๆ ไว้ ดังตัวอย่าง เช่น

History of Plymouth Plantation ผลงานของ วิลเลียม แบริดฟอร์ด (William Bradford, 1590-1657) เป็นเรื่องเกี่ยวกับชาวพิวริตันที่มีปัญหาเกี่ยวกับอินเดีย และความยากลำบากในการดำรงชีวิตในฤดูหนาวแรกที่มีคนตายถึงครึ่ง

จะสังเกตได้ว่าในการบรรยายผู้เขียนจะใช้แนวการเขียนแบบง่าย ๆ (plain style) หลีกเลี่ยงการใช้คำศัพท์หรูหรา แม้ตัวอย่างก็นำมาจากชีวิตประจำวันหรือพระคัมภีร์ จุดประสงค์เพื่อให้พวกพิวริตันที่ไร้การศึกษาอ่านได้เข้าใจง่าย นอกจากนี้ในผลงานของนักเขียนกลุ่มนี้มักจะแสดงให้เห็นถึงอำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเนื่องจากพวกพิวริตันเชื่อว่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นในโลกนี้เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า ดังตัวอย่างในผลงานเขียนของ วิลเลียม แบริดฟอร์ด มักจะเริ่มเรื่องแต่ละครั้งว่า

“It pleased God to”

ลัทธิพิวริตัน (Puritanism)

เนื่องจากลัทธิพิวริตันมีอิทธิพลอย่างมากต่องานเขียนในสมัยอาณานิคม เราจึงควรเข้าใจแนวคิดของลัทธิพิวริตันซึ่งมีพื้นฐานมาจากคำสอนของ จอห์น คัลวิน (John Calvin) โดยพวกพิวริตันมีความเชื่อในเรื่องต่อไปนี้

1. Total depravity พวกพิวริตันเชื่อเช่นเดียวกับชาวคริสต์ว่า พระเจ้าเป็นผู้สร้างโลก และชายหญิงคู่แรก คือ อัดัม (Adam) กับ อีฟ (Eve) ทั้งคู่อาศัยอยู่ในสวนอีเดน (Eden) ต่อมาอาดัมกับอีฟได้ละเมิดข้อห้ามของพระเจ้าทำให้ถูกลงโทษ และบาปที่ทั้งคู่ทำไว้นั้นยังถ่ายทอดไปยังลูกหลานของตนด้วย ดังนั้น พวกพิวริตันจึงเชื่อว่ามนุษย์ที่เกิดมาทุกคนจะมีบาปติดตัวมาด้วย และบาปนี้ไม่สามารถทำให้หายได้ด้วยตัวเอง

2. Unconditioned election พวกพิวริตันเชื่อว่าพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงกำหนดไว้ว่า จะให้ผู้ใดไปสวรรค์หรือนรก ผู้ที่พระองค์กำหนดให้ไปสวรรค์ ผู้นั้นจะถือว่าได้พระพรหรือพระเมตตา (mercy) จากพระองค์ และเราเรียกบุคคลนั้นว่า "elect" (การเลือกว่าใครจะไปสวรรค์ เรียกว่า "election") ส่วนบุคคลอื่นแม้จะทำดีเพียงใดก็ตาม ถ้าพระเจ้าไม่ทรงเลือกบุคคลนั้นก็ไปสวรรค์ไม่ได้

3. Limited atonement พวกพิวริตันเชื่อว่าการที่พระเยซูยอมถูกตรึงไม้กางเขนหรือยอมทุกขุทรมานั้นก็เพื่อจะไถ่บาปให้กับผู้ที่พระองค์ทรงเลือกไว้เท่านั้น

4. Irresistible grace พวกพิวริตันเชื่อว่าพระพรหรือพระเมตตา (mercy, grace) ที่พระองค์ประทานให้กับบุคคลหนึ่งบุคคลใดนั้นเป็นสิ่งที่ขอหรือปฏิเสธไม่รับไม่ได้

5. Perseverance of the saints พวกพิวริตันเชื่อว่า เนื่องจากเราไม่มีทางทราบได้ว่าเราเป็นผู้ที่พระองค์ทรงเลือกไว้หรือเปล่า เราจึงต้องปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้า โดยหลีกเลี่ยงการทำความชั่วและเมื่อมีเวลาว่างจะต้องศึกษาพระคัมภีร์ไบเบิล (Bible) ผลจากความเชื่อดังกล่าว ทำให้พวกพิวริตันดำเนินชีวิตอย่างระมัดระวังดังนี้

1. จะดำเนินชีวิตอย่างง่าย ๆ เรียบ ๆ แม้แต่การแต่งกาย เสื้อผ้าที่พวกพิวริตันสวมใส่จึงมักจะเป็นสีทึม ๆ เช่น ดำ ขาว แม้จะทำมาจากผ้าคุณภาพดี

2. ต้องไม่พอใจกับความหรูหราฟุ่มเฟือย ทรัพย์สินสมบัติและสิ่งบันเทิงนันทนาการต่าง ๆ เพราะสิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวถือเป็นสิ่งชั่วร้ายหรือบาป แต่พวกพิวริตันได้ยกเว้นในเรื่องต่อไปนี้ คือ สามารถสูบบุหรี่และดื่มเหล้าองุ่นได้

3. ไม่แสดงอารมณ์รุนแรง เช่น โกรธ หลง

4. ไม่ฟังประสงค์ศิลปะต่าง ๆ

5. ถือศีลธรรมโดยเคร่งครัด

6. เชื้อมั่นในพระเจ้าเพียงพระองค์เดียวโดยมีโบสถ์ (church) และพระคัมภีร์ไบเบิล (Bible) เป็นตัวกลาง

เนื่องจากพระคัมภีร์ไบเบิลจะต้องอาศัยนักเทศน์เป็นผู้อธิบายให้คนทั่วๆ ไป เข้าใจ จึงทำให้นักเทศน์มีความสำคัญมากในยุคนี้ การเทศน์ของนักบวชเหล่านี้สามารถมีอิทธิพลต่อความประพฤติและความเป็นอยู่ของคนในสังคมมาก เพราะเชื่อกันว่านักเทศน์เหล่านี้ได้รับอำนาจพิเศษจากพระเจ้าที่ทรงตรัสผ่านทางพวกตน นักเทศน์ที่มีชื่อเสียงในยุคนี้มีหลายคน เช่น โทมัส ฮุกเกอร์ (Thomas Hooker) โทมัส เชพเพิร์ด (Thomas Shepard)

กลุ่มนักเขียนวรรณคดีอเมริกันในสมัยอาณานิคม

กลุ่มนักเขียนในสมัยอาณานิคมสามารถแบ่งออกเป็นกลุ่มที่สำคัญๆ ดังต่อไปนี้

1. กลุ่มที่เขียนเกี่ยวกับการสำรวจดินแดนและการตั้งถิ่นฐาน (Exploration and Settlement) เช่น

- John Smith (1580?-1631)
- William Bradford (1590-1657)
- John Winthrop (1588-1649)
- Thomas Morton (1590-1647)

2. กลุ่มที่เขียนเกี่ยวกับประวัติและเรื่องราวของตนเอง (Personal and Autobiographical Writings) เช่น

- Mary Rowlandson (1635 ?-1678)
- Samuel Sewall (1652-1730)
- Sarah Kemble Knight (1666-1727)
- William Byrd (1674-1744)

3. กลุ่มที่เขียนเกี่ยวกับศาสนา (Theologians) เช่น

- Increase Mather (1639-1723)
- Cotton Mather (1663-1728)
- Jonathan Edwards (1703-1758)

4. กลุ่มที่เขียนร้อยกรอง (Poetry) เช่น

- Anne Bradstreet (1612?-1672)
- Michael Wigglesworth (1631-1705)
- Edward Taylor (1645?-1729)